

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť V. M., zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Tomášovou, Advokátska kancelária, Železničná 90/12, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 762/2008 a postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 105/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť V. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 762/2008 a postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 105/2013. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 7. augusta 2013.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol v procesnom postavení povinného účastníkom namietaného exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 Er 762/2008 pre vymozenie pohľadávky R. M. (ďalej len „oprávnený“) v sume 16 596,96 € s príslušenstvom a trov exekúcie. Sťažovateľovi bolo 7. novembra 2008 doručené upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 40/2008-8 vydané súdnou exekútkou JUDr. Andreou Krasňanovou, v ktorom vyčíslila predbežné trovy exekúcie v sume 51 250 Sk, trovy právneho zastúpenia v sume 11 863,50 Sk a trovy oprávneného v sume 500 Sk. Sťažovateľ podal v zákonnej lehote námietky proti exekúcii, ako aj námietky proti trovám exekúcie, v ktorých namietal, že vymáhanú pohľadávku s príslušenstvom uhradil 26. augusta 2008 na základe dohody uzatvorenej s oprávneným, a preto právo priznané exekučným titulom zaniklo. Okresný súd o námietkach sťažovateľa proti exekúcii a proti trovám exekúcie rozhodol uznesením sp. zn. 11 Er 762/2008 z 25. marca 2011 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že námietky sťažovateľa zamietol. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, v dôsledku čoho bolo toto rozhodnutie ex offo zrušené a o námietkach sťažovateľa opätovne rozhodla sudkyňa okresného súdu uznesením sp. zn. 11 Er 762/2008 zo 16. apríla 2012 tak, že tieto zamietla. Predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 9. mája 2012.

Proti právoplatnému rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii a proti trovám exekúcie podal sťažovateľ 23. apríla 2013 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom č. k. VI/2 Pz 398/13-5 z 26. apríla 2013 sťažovateľovi oznámila, že

o vybavení podnetu bude vyrozumený krajskou prokuratúrou. Dňa 10. júna 2013 krajská prokuratúra prípisom č. k. Kc 105/13-4 zo 4. júna 2013 sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladá, „*nakolko v predmetnej veci absentujú zákonné predpoklady a zákonom určené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania*“. Dôvodom odloženia podnetu bola skutočnosť, že sťažovateľ napriek zákonom ustanovenej lehote podľa § 243g Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) doručil generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania až v lehote posledných štrnástich pracovných dní pred jej uplynutím, preto nebolo zo strany krajskej prokuratúry možné v zákonnej lehote vykonať ani nevyhnutné úkony smerujúce k vybaveniu podnetu.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

„... vyšší súdny úradník Okresného súdu Dunajská Streda v rozpore s ustanovením § 50 ods. 2 EP rozhodol o námietkach po viac ako dvoch rokoch, kedy tieto námietky v celom rozsahu zamietol bez toho aby svoje rozhodnutie dostatočne právne a skutkovo odôvodnil... Po podanom odvolaní v zmysle ust. § 374 ods. 4 O. s. p. o podaných námietkach a podanom odvolaní opätovne konal zákonný sudca Okresného súdu..., ktorý nekriticky prevzal zistenia vyššieho súdneho úradníka a rozhodol rovnako.

Sťažovateľ opakovane namietal a vo svojich vyjadreniach tvrdil, že exekúciu je potrebné zastaviť pretože nebol dôvod na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie a na vymáhanie trov konania od povinného a že v tomto prípade ide o šikanózný výkon práva, ktorý nemôže požívať súdnu ochranu. Ďalej namietal že súdna exekútorka sa žiadnym spôsobom nepričinila o vymoženie pohľadávky v prospech oprávneného, povinný splnil dlh bez toho aby bol na to vyzvaný a bez toho aby mal vôbec vedomosť o začatí exekučného konania...

Exekúcia vedená proti majetku sťažovateľa je (a bola) vedená v rozpore so zákonom a nedôvodne, pretože po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Po vydaní exekučného titulu sa povinný s oprávneným dohodli na novej splatnosti pohľadávky, povinný dlh riadne splnil a nie je a nebol dôvod na nútený výkon rozhodnutia.

Konaním, resp. nekonaním oprávneného a nesplnením si oznamovacej povinnosti voči súdu, ktorý poverenie vydal a nesplnením si povinnosti voči súdnemu exekútorovi má

dôjsť k nedôvodnému zásahu do práv sťažovateľa, ktorý pohľadávku riadne splnil v zmysle dohody s oprávneným, ktorý konal bez toho aby o svojej činnosti a dohode s povinným oboznámil ním zvolenú súdnu exekútoriku. Súdna exekútorika vo veci nevykonala žiaden procesný úkon a nemá teda nárok na žiadnu odmenu. V danom prípade nedošlo vôbec k samotnej exekučnej činnosti a samotnému výkonu exekúcie, súdnej exekútorike nevznikli žiadne trovy...

Je nepochybné a v konaní nebolo sporným, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a pred vydaním (dva mesiace) Upovedomenia o začatí exekúcie, došlo k dobrovoľnému plneniu zo strany povinného a k splneniu povinnosti došlo bez toho, aby povinný o exekučnom konaní a obsahu upovedomenia vedel...

Súdny exekútor žiada uhradenie trov exekúcie vo výške 1701,90 eur a to bez akéhokoľvek právneho základu. Takto uplatnená odmena je neopodstatnená, pretože exekúcia mala byť, v prípade zákonného, riadneho a včasného postupu súdu (rozhodovanie o námietkach proti trovám exekúcie a exekúcii samotnej viac ako tri roky!!!) zastavená. Vzhľadom na vyššie uvedené, nie je dôvod na ďalšie vedenie exekúcie a nie je a nebol dôvod na zamietnutie námietok proti exekúcii..."

V súvislosti s konaním o podnete sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol, že „Zákon (Občiansky súdny poriadok a ani iný zákon) v žiadnom ustanovení nedáva lehotu podávateľovi podnetu, kedy najneskôr môže podať podnet na podanie mimoriadneho dovolania tak, aby si generálna prokuratúra mohla zabezpečiť podklady na rozhodnutie a spracovanie podania mimoriadneho dovolania...

Právo na podanie mimoriadneho dovolania je zakotvené v Občianskom súdnom poriadku a je súčasťou práva na súdnu ochranu v zmysle ust. čl. 46 Ústavy SR. Konaním prokurátora Krajskej prokuratúry bolo porušené ústavou garantované právo účastníka konania na riadny proces, pretože jeho podnet nebol vôbec preskúmaný v zmysle predpokladov podľa § 243e O. s. p. a to aj napriek tomu, že bolo podané v lehote na jeho podanie...

Podľa ust. § 243h ods. 3 O. s. p. 3 je v zákone možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok generálnym prokurátorom aj tak, že nebude náležité odôvodnené (t. j. aj bez oboznámenia sa obsahu celého spisového materiálu, najmä ak sú všetky dôvody riadne

opísané a listinnými dôkazmi doložené pri podaní podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku) ak Generálny prokurátor zistí, že hrozí vážny nenapraviteľný následok. Dôvody potom musí doplniť v lehote 60 dní. ...

Orgány prokuratúry mali dostatok času na oboznámenie sa s podnetom ktorého súčasťou boli aj všetky relevantné podklady pre posúdenie tvrdených skutočností a vôbec nebolo nutné vyžiadať spis od Okresného súdu Dunajská Streda. ...

Vyjadrenie prokurátora je len výsledkom nečinnosti a nekonania v zmysle ust. § 3 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. a neuskutočnenia všetkých prípustných úkonov a postupov ktorými orgány verejnej moci disponujú. Orgány prokuratúry sa vôbec nezaoberali meritom veci a sťažovateľovi vôbec nie je známa okolnosť, z akého dôvodu o jeho podnete rozhodoval, resp. ho odložil prokurátor krajskej prokuratúry Trnava, ktorý nemal žiadne oprávnenie v zmysle OSP vo veci konať...

Je zrejmé, že prokuratúra vo veci sťažovateľa nekonala tak ako mala, zanedbala svoju povinnosť, pretože je zrejmé, že všetky predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania boli splnené.“

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 11Er/762/2008 a Krajská prokuratúra Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. Kc/105/13 porušené bolo.

2/ Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5.000,00 eur, ktoré je Krajská prokuratúra Trnava povinná vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti Nálezu.

3/ Sťažovateľovi priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,95 eur... ktoré je Krajská prokuratúra Trnava povinná vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 762/2008 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 105/2013.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 762/2008

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny záver, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Na rozdiel od dovolania, ktoré má neúspešný účastník konania priamo k dispozícii (môže ho sám podať), na podanie mimoriadneho dovolania je oprávnený iba generálny prokurátor Slovenskej republiky. Samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 67/02).

Na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemá vplyv doručenie oznámenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ale rozhodujúci je dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu (II. ÚS 357/06). Sťažovateľ sťažnosťou doručanou ústavnému súdu 9. augusta 2013 namietal porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 11 Er 762/2008, ktoré právoplatne skončilo 9. mája 2012. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť bola nepochybne podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 105/2013

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa § 14 ods. 2 písm. c) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) generálny prokurátor je oprávnený podávať najvyššiemu súdu podľa osobitných zákonov a za podmienok ustanovených týmito zákonmi aj mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 16 zákona o prokuratúre generálny prokurátor vykonáva osobne pôsobnosť uvedenú v § 11 a 12 a § 13 ods. 1; týmto nie je dotknuté ustanovenie § 9 ods. 1. V ostatných prípadoch môže poveriť prokurátora, aby konal v jeho mene.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 243g OSP mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Ústavný súd v nadväznosti na citované právne normy v prvom rade zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia jeho ústavou garantovaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v už citovanom § 243e a nasl. OSP. Z označených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá, alebo nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľ nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohol „vynútiť“, aby generálny prokurátor vyhovel jeho podnetu, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania.

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 147/2010 atď.).

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 105/13-4 zo 4. júna 2013 vyplýva, že sa podnetom sťažovateľa zaoberala, pričom ho vzhľadom na uplynutie lehoty na podanie mimoriadneho dovolania odložila.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľa mimoriadne dovolanie odložením podnetu sťažovateľa prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 105/13-4 zo 4. júna 2013 nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto namietaným postupom krajskej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 105/2013

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Kc 105/2013 v súvislosti s vybavením jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Dňa 23. apríla 2013 podal sťažovateľ generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 11 Er 762/2008 zo 16. apríla 2012. Generálna prokuratúra 26. apríla 2013 postúpila podnet sťažovateľa na vybavenie krajskej prokuratúre a zároveň o uvedenom postupe vyrozumela právnu zástupkyňu sťažovateľa. Krajská prokuratúra vybavila podnet sťažovateľa prípisom č. k. Kc 105/13-4 zo 4. júna 2013, ktorý bol sťažovateľovi doručený 10. júna 2013.

Podľa § 32 ods. 3 zákona o prokuratúre ak na vybavenie podnetu je príslušný iný prokurátor alebo iný orgán, prokurátor, ktorý prijal podnet, bez zbytočného odkladu, najneskôr do 10 dní od doručenia podnetu postúpi podnet na vybavenie príslušnému orgánu alebo príslušnému prokurátorovi. Túto skutočnosť súčasne písomne oznámi podávateľovi podnetu.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Z príslušnej právnej úpravy a z prípisu krajskej prokuratúry, ktorým vybavila podnet sťažovateľa, vyplýva, že ho vybavila v zákonom ustanovenej lehote (§ 33 ods. 1 a § 33 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 3 zákona o prokuratúre).

Keďže podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na už uvedené skutočnosti neexistuje priama príčinná súvislosť medzi namietaným postupom krajskej prokuratúry v súvislosti s vybavením podnetu sťažovateľa a namietaným porušením jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014